

Horrân

Þoutník 1

Jan Dobšenský

Yorrân

Poutník – díl 1.

Na tento příběh jsem narazil během dlouhých obchodních cest. Před mnoha lety, během návratu z jedné zimní cesty na sever, jsem v poryvech větru zaslechl úryvky prastaré ságy. Neměl jsem tehdy příliš času, abych jim věnoval pozornost, býval jsem zaneprázdněn každodenní prací a starostmi, takže zapadly do některého nepoužívaného koutu mé paměti.

Vypadalo to však, že si mne ten příběh hledá, protože se v mé mysli stále častěji objevovaly obrazy onoho zvláštního světa. V průběhu let tak začaly z mlhy času vystupovat zprvu nezřetelné, později stále přesnější obrysy tohoto podivného příběhu. Ten se může odehrát v jakémkoliv čase i místě, vždy stejný, ale přesto vždy znovu fascinující.

Říká se, že v těžkých dobách se vrací na svět duše, aby se podrobily náročným zkouškám a dokončily tak svou obtížnou pouť věky.

Poslechněte si tedy příběh jedné z nich.

Věčný příběh o touze, hledání a Cestě...

Královnino proroctví

Staré letopisy říkají, že posledním, kdo mluvil s Královnou, byl její vnuk.

O čem bylo jejich setkání, nevíme, ale leccos naznačují zlomky uchované v prastaré Lamerlônské kronice, která se dochovala až do našich časů.

„Chceš-li však obraz věcí budoucích, poslouvej. Andělé času si předali žezlo. Vidím stín, jak se pomalu, nepozorovatelně pokládá na sídelní město. Mate mysl lidí, kteří ztrácí víru a cestu, začínají bloudit. Vidím nezkrtného lva, který odchází, daleko na jihovýchod, aby odlákal nepřítel od doupěte, ale přes svůj udatný zápas umírá mlád a jeho zásluhy nebudou v jeho domově nikdy oceněny.

Smutek, bědy a utrpení přichází do jeho rodného kraje a uprostřed nich vyrůstá nový květ. Mladý lev rozhodný a odvážný, který obnovuje slávu rodu, i když ani jemu není dopřán dlouhý život. On však porozumí svému úkolu a mnohé z jeho činů se ukážou jako důležité pro časy budoucí.

Další z rodu králů je lev, jenž přichází v záři slunce, a tato záře svítí po celý jeho život. To bude pro jeho lid šťastný věk. Jeho následník bude starý a vládnout bude pouze krátce, přesto i on vykoná činy důležité.

Další z nich však pohrdne svým dědictvím a zaútočí — proti vlastní krvi. Zkázu, která bude jeho činy provázet, již nebude možno napravit. Nedokáže to ani jeho následník, mocný válečník, který přes všechny své schopnosti jen zbrzdí všeobecný úpadek. Za jeho vlády se společenství začne rozpadat a jeho nástupce už čeká jen boj o přežití.

Zřím lva, na něhož útočí smečka divokých psů. Přestože každého z nich by udolal, jejich spojené síle není schopen odolávat a je zahnán do pasti.

Cítím, jak na město padá stín a svítí černé slunce. Lidé zoufají a jsou jako slepí, nerozeznávají pravdu od lži, světlo od temnoty. Budou to těžké dny plné beznaděje. Slyším vítězný skřek rudého draka, který se snáší do lvího doupěte. Malé lvíče, opuštěné a ztracené, bloudí v temnotě, vychováno smečkou psů, nic netuší o svém původu a údělu. Vidím temné mraky, které přináší vítr z dalekého východu a pod nimi nikým nepoznaný přichází nový lev, který teprve bude poslem nového lepšího času...“

To je zlomek Královnina proroctví, které přežívalo v paměti lidu a bylo jak pramenem víry v lepší časy, tak i zdrojem obav ze dnů budoucích. Ale čas běží dál a vítr událostí obrací v knize osudu list za listem. Do království přicházejí znepokojivé zvěsti o válkách i stěhování národů. Změny, které se odehrávají v dalekých zemích, však jen načas zjitří zájem menších lidí, a tak život ve vsích a v městečkách běží beze změn, ačkoliv se kdesi daleko za obzorem stahují temná mračna. Vítr změn však listuje v knize osudu stále rychleji. Ve válečné vřavě hoří poslední korouhve Pětiměstí. Na jihu se opět rozhoří plamen vzdoru, který odtrhne jižní léna. Pustiny na jihovýchodě se zalidňují novými příchozími.

Ve studených stepích severovýchodu se objevují kočovníci, prchající před hrozbou z východu. Celý východní val vzplane

válečným ohněm. V sídelním městě ožívají vzpomínky na prastaré Královnino proroctví. Stín se vrací...

Dar bohů

Arigdar, podzim roku 553 e. d.

Dopoledne to na tržišti v Arigdaru hučelo jako v úle. Byl to typický den přístavního města, žijícího obchodem. Jako každý pátek, i v tento krásný, sluncem prosvětlený a vůněmi končícího podzimu prosycený den, se na rozlehlé tržiště nedaleko přístavu valily stovky lidí. Kupců, řemeslníků, rolníků, kejklířů, muzikantů, ale i obyčejných čumilů a zlodějíčků, a každá kapka této bublající a přelévající se lidské řeky vzývala svůj šťastný den. Všechny až na jednu. Tou jedinou kapkou byl muž střední postavy, rozložitý, oblečený do obvyklého oděvu kupce z Pomoří. Tak se totiž říkalo zdejšímu rozlehlému kraji, jenž sahal od Pustinné na jihovýchodě až po Velkou ledovou řeku na západě. Kupec měl na sobě dlouhý kabátec bez rukávů, který mu sahal ke kolenům, ušitý z drahého temně modrého sukna z tkalcovských dílen Tivaku. Kabátec byl zdobený výšivkami a vyčuhovaly z něho světlé, bohatě nabírané rukávy lněné tuniky. V pase byl přepásaný koženým páskem s naleštěnými mosaznými ozdobami, na němž visel kožený kapsář a malá dýka. Na nohou měl muž natažené světle šedé úzké nohavice zastrčené do špičatých kožených střevíců. Kožený byl i špičatý klobouk zakrývající již řidnoucí hnědé vlasy, rámuující kulatou poctivou tvář, snědou od slunce a ošlehanou větrem za dlouhé roky strávené na kozlíku kupeckého vozu. Kupcova tvář však byla zamračená. Stažené obočí, pevně sevřené rty a oči zarytě sklopené dolů k dlážděné

cestě svědčily o vnitřním zápase, se kterým si namáhavě razil cestu proti proudu té kolotající lidské řeky.

Muž se jmenoval se Tharnizir a byl váženým členem arigdarského kupeckého cechu. V Arigdaru se povídalo, že není v celém Pomoří jiného kupce, který by tak dokonale znal kraj od hornatého Orizainu na jihu až po Kameniny na severu, od Velké řeky na východě až po Hraniční kopce na západě. A pokud se dá po celém rozlehlém území azrakhârova panství něco výhodně nakoupit, potom to bude právě Tharnizir, kdo bude vědět, o jaké zboží se jedná, jaká cena se dá usmlouvat a jistě bude znát i prodávajícího. Tharnizir miloval obchod a vše co s ním souviselo, rád smlouval a přesvědčoval. S nadšením se hádal o kvalitu svého zboží a stejně vášnivě se přel o cenu, která mu byla nabízena. Když se svými cechovními druhy procházel tržiště, prohlížíje a zkoumaje nové zboží dovezené z jihu, byl ve svém živlu, jako ryba ve vodě. A pokud narazili na nové neznámé zboží, byl to vždy Tharnizir, kdo měl poslední slovo. Řekl-li, že zboží je dobré, mělo to cenu hřivny stříbra. Přirozeně ho to uznání okolí těšilo a velký páteční trh byl představením, které vynechal, jen byl-li nemocen nebo na cestách.

O to více bylo překvapivé, že si právě v tuto dobu razil cestu pryč od tržiště. Několik známých, které potkal, jej zaražené pozdravilo a Tharnizir až na kůži cítil ty nechápavé pohledy. Není tedy divu, že byl od rána rozladěný a raději civěl na špičky svých bot, aby nemusel odpovídat na pozdravy. Rozmrzele přemýšlel o zítřejším odpolední, kdy měl sjednanou schůzku s kupcem z Osttaru, jenž prý přivezl cizokrajné zboží až z Pětiměstí a Gívy, a především vzácné a tak žádané koření z dálného jihu. Tharnizir měl připravené obilí, orizainský olivový olej, nejlepší vlnu ovcí ze západních Planin a jako překvapení několik soudků nejlepšího azrazinského a evrarského vína z letošní bohaté úrody. Doufal, že na dnešním trhu ještě dokoupí na jihu ceněné kožešiny, protože do města dorazili lovci z Kamenin, ale díky té hloupé schůzce, ke které ho dostrkala jeho žena, z toho nic nebude.

Jeho myšlenky rychle přeskočily od plánovaného obchodu k nezamýšlenému setkání, jež ho dnes dopoledne čekalo. Pravda, žena o té návštěvě mluvila už dlouho, ale Tharnizirovi byla tak proti srsti, že ji odkládal, jak jen to bylo možné. Ale včera džbán ženiny trpělivosti přetekl a po krátké hádce Tharnizir svolil. Vykoná ji hned následujícího dne, i když to pro něj znamenalo, že se nebude moci zúčastnit pátečního trhu. Bylo to sice navýsost nepříjemné, ale vzpomínka na odměnu, kterou od své mladé ženy včerejšího večera za to mužné rozhodnutí dostal, vyloudila na jeho tváři spokojený úsměv. S povzdechem si tedy dál razil cestu proti proudu lidské řeky a v duchu nepokojně přemítal o tom, co ho čeká. Šel totiž k vědmě, hadačce, kartárce nebo jak se u Gortara těmhle ženštinám říká. Bohové, jak neměl rád tyhle šarlatány. A vůbec, neměl rád nic, co se nedalo vzít do ruky, zvážit, změřit a spočítat. Teď má on, Tharnizir, namířeno k čarodějnici, která se ho bude snažit přesvědčit, že ví více než on. Jaká opovázlivost. On, jehož obchodní schopnosti mu záviděl celý Arigdar, bude poslouchat věštkyňu, aby mu pověděla, co ho čeká, a ještě hůř, co má dělat? Brr, to je mrzutost. Ale co dělat, když jeho jinak úspěšný život s mladou, milovanou a krásnou ženou po boku mařila jediná věc. Bohové jim nedopřáli potomka a jeho žena se tím velmi trápila. Zkoušeli různé byliny, lektvary, snad i k pochybným čárům by se byli uchýlili, jen kdyby jim to přineslo kýženeho potomka. Přes všechnu snahu, modlitby a četné dary na oltáři Daurkhorova chrámu jim nebesa stále nakloněna nebyla.

„I kdyby snad sám Gortar,“ zahřměl Tharnizir pro sebe, ale hned se zarazil a nejistě se podíval kolem sebe na snědé tmavovlasé lidi, kteří se sunuli v těsných davech směrem k trhu.

Tharnizir by se snad i smířil s tím, že jejich manželství zůstane nenaplněné, ale nikoliv jeho žena. Její neutuchající víra ji vedla ke stále novým pokusům a nekonečnému hledání. A tak nedávno přišla s tím, že ve staré stísněné čtvrti pod Aranitelônem, královním palácem žije stará žena, která vidí to, co oči běžného smrtelníka nevidí, a která již mnoha nemocným od jejich trápení pomohla. Ať ji navštíví, snad jim bude schopna

poradit. A Tharnizir ji tolik miloval, že byl pro ni ochoten podniknout i to, co mu jinak ani na mysl nepřišlo. Pravda, trvalo to několik týdnů, než překonal svůj bytostný odpor, ale co slíbil, splnil.

„Nemusíš jí přec všechno uvěřit,“ brumlal si pro sebe zasmušile a pomalu stoupal do svahu, na kterém stála dominanta Arigdaru, Královnin palác. „Když se ti to nebude zdát, dáš jí, co jí patří, a odejdeš spokojeně domů. Pro ženu už se nějaká ta výmluva najde.“

Dav již dávno prořídil a v úzkých spletitých uličkách nyní jen občas potkal osamělého chodce. Po chvíli bloudění konečně dorazil na místo, které mu žena udala. Stál před ním starý dům na konci úzké špinavé uličky, který jistě pamatoval lepší a vznešenější časy tohoto města, ale nyní vypadal s opadanou omítkou stejně omšele jako všechny domy okolo něj. Místy byly vidět kamenné zdi s oblouky a rohy z rudých pálených cihel.

Tharnizir se otrásl a jako by čekal, že uvnitř nebude moci dýchat, zhluboka se nadechl slaneého vzduchu, který sem zavál vítr od moře, a vzal za kliku. Když otevřel rozvrzaná vrátka, nahlédl opatrně do temného dvora. Jeho očím chvíli trvalo, než si zvykly na přítmí nádvoří. Se směsí zvědavosti a nechuti přehlédl malé prostranství. V rohu se povalovala kola od vozu a další harampádí. Dvůr byl zarostlý divokými keři, kopřivami a hložími a bylo patrné, že již dlouhá léta neviděl ruku zahradníka. Tharnizir s nechutí vešel dovnitř a vykročil na opačný konec. Když dvůr přešel, uviděl podloubí, které vypadalo lépe udržované. Již s větší jistotou jím prošel a dostal se k malému schodišti, jež vedlo do patra. Když po něm vystoupal nahoru, zastavil se před malými tmavými dveřmi neurčité barvy, které byly kdysi červené nebo hnědé. Vzal opatrně za kliku a dveře pootevřel, když najednou uslyšel hlas.

„Trápí-li tě otázky, na které nenalézáš odpovědi, vstup!“

Celý se otrásl a stáhl ruku z kliky, jak jím projel mráz z toho zvláštního hlasu. Po krátkém zaváhání však pevně uchopil kliku a otevřel dveře dokořán. Vstoupil do nevelké místnosti, kterou jeho zkušené oči bleskurychle přeběhly. Jako první mu přišlo na mysl, že tady se pravidelně potkává bída s nouzí. Místnost byla velmi prostě zařízena. V koutě skříň, na zdi několik polic s množstvím prapodivných věcí, v rohu za zatahovacím závěsem vytušil prosté lůžko a uprostřed stolec, u kterého seděla starší žena velmi tmavé pleti. Ta má v sobě určitě krev Dulginů, těch tmavých zlodějů z jihu, napadlo ho.

„Hledáš bohatství, štěstí, nebo moudrost?“ zeptala se žena.

„Jak víte, že něco takového hledám?“ opáčil nedůvěřivě a trochu popuzeně a počal se rozhlížet kolem sebe. Pravda, moc toho v tom kouřovém šeru neviděl, ale co zahlédl, ho znervózňovalo ještě více než ta ženština, jejíž pohled ho pátil jako plameny ohně.

„Všichni hledají, a nejvíce to, co už dozrálo. Přitom stačí natáhnout ruku, ale to nikdo nevidí. Jako blázni se ženou za vším najednou, nevidí, co stojí přímo před nimi. A přitom stačí jen podstoupit a rozhlédnout se.“

Žena se na okamžik odmlčela a znovu se na Tharnizira zkoumavě podívala, jako by chtěla sama najít odpověď na otázku, kterou položila.

„Ty nehledáš moudrost. Takže bohatství, nebo štěstí?“

„No víte... ehm,“ ošíval se Tharnizir. Nechtělo se mu vykládat té staré ženě, proč přišel. „Já hledám...“ A vtom dostal nápad. Když už jí bude muset zaplatit, ať to stojí za to. „Já hledám vlastně oboje. Hledám štěstí pro svou ženu a pro sebe bohatství. Vždyť víte, muž má být bohatý, protože svým majetkem učiní ženu šťastnou.“

Žena se na něj se zájmem podívala, přikývla a potom si po stole rozložila karty. Znovu je shrnula a zamíchala a začala velmi pomalu vykládat jednu po druhé. Pokaždé když kartu položila, dlouze a zkoumavě se na něj podívala. Vypadalo to, jako by v každé kartě bylo o něm něco zapsáno a ona to porovnávala s předlohou, která stála před ní. Tharnizir přešlapoval pořád ještě na stejném místě, jako když vstoupil, a nebylo mu to ani trochu příjemné. Připadal si jako žáček před učitelem. Nervózně se ošil a pak z něj vypadlo: „Mohu se posadit?“

Žena mlčky přikývla, ukázala na židli a pokračovala ve vykládání. Tharnizir se posadil na starou rozvrzanou židli před jejím stolem, a protože stále nic neříkala, úkradkem si prohlížel vybavení místnosti. Měl tady zvláštní nepříjemný pocit, že na něj každou chvíli může z tmavého kouta vyskočit nějaký tajemný tvor ze starých bájí. Nikdy těm pohádkám nevěřil, ale toto místo na něj působilo tak, že to možné je. Přitom ostražitě koutkem oka sledoval i stařenu, která seděla zamyšleně za svým stolkem, na němž ležely rozložené karty a spousta dalších věšteckých pomůcek, o kterých Tharnizir netušil, že existují, natož k čemu se používají.

Pak žena z ničehož nic promluvila: „Ty bohatství nepotřebuješ. Tobě poslední dobou chybí jen ta špetka potřebného obchodního štěstí. Jsi dobrý obchodník, který umí využít svojí šanci, ale ta správná ještě nepřišla. Nemám pravdu?“

Aniž však čekala na odpověď, kterou bylo jen překvapené Tharnizirovo přikývnutí, pokračovala: „V Arigdaru nejsi příliš dlouho, takže jsi stále ještě nekápl na ten správný obchod. Ale věz, že už nejsi daleko od svého cíle. Ale jinak máš pravdu. Tvoji ženě skutečně chybí štěstí, ale to nespočívá ve vašem bohatství. Mně karty ukazují, že jí chybí dítě?“ Tentokrát se žena odmlčela, zvedla oči a podívala se přímo do těch Tharnizirových. Jestliže doposud dělil svůj zájem mezi ní a podivné vybavení místnosti, když vyřkla posledních pár slov, jeho oči se zastavily kdesi nad

její hlavou a pomalu se s překvapeným výrazem spustily k jejímu stolku.

„To je ale čarodějnice, jak na to jen přišla?“ pomyslel si v duchu. Ačkoli nechápal, kde to na těch svých malovaných kartách může vidět, byl i přes své překvapení potěšen. Rád platil jen za dobré zboží a tady to začínalo vypadat na skutečně dobrý obchod.

„Vlastně máte pravdu,“ dodal si Tharnizir kuráže a se zvednutou bradou sebevědomě promluvil. „Přišel jsem i proto. Chci, abyste nám poradila, jak přijít k potomkovi. Zkusili jsme leccos, ale bohové nám nepřejí.“

„Bohové vám přejí, a velmi mnoho, to konečně ukazují i karty,“ věštce přejela otevřenou dlaní nad stolkem s vyloženými kartami a pokračovala: „Ale ten správný čas ještě nenastal. Chceš-li bohatou sklizeň, musíš dělat vše ve správný čas. Sít, plít, zalévat i sklízet.“ Stařena sáhla po jakési vonné tyčce, opatrně ji zapálila o hořící svíci a vložila ji do malého držáku ve tvaru úzké stočené bronzové spirály. Chvilí sledovala tenký proužek dýmu, který se z ní vinul a stáčil se do spirály a potom pokračovala.

„Osud každého člověka je určen již před jeho narozením, ale nezasvěceným je cesta zrození stejně nezřetelná jako tento proužek dýmu. Tobě bylo souzeno setkat se s tvou ženou, i když jsi ji hledal dlouho. Mám pravdu?“

Tharnizir mlčky přikývl a věštce pokračovala: „Karty také ukazují, že je mladší než ty. A nyní jste oba na důležité křižovatce, když se správně rozhodnete, bude vám oběma souzeno štěstí i bohatství. Osud nás vždy vede přes rozcestí a žádá po nás vyplnění jistých podmínek.“

Tharnizir se ve skrytu své duše pousmál a odpověděl: „Podmínky? Sem s nimi. Povídejte. Podmínky, ty já vyjednat umím.“

Stařena se podivně usmála a její pronikavý pohled opustil proužek dýmu a vrátil se zpět k sedícímu Tharnizirovi. Ten ucítil, jak se do něj její oči zabodly, jako by chtěla proniknout až do nejskrytějších zákoutí jeho mysli.

„Ale tohle není podmínka, o které by se dalo jednat, kupče. S osudem nemůžeš vyjednávat. Buď ber, nebo nech ležet. Jinou možnost nemáš!“

Ukázala zpět na karty na stole, jako by očekávala, že v nich Tharnizir umí číst. Jednu z nich pomalu pozvedla a ve světle svíce ji otočila k Tharnizirovi.

„Vidíš? Toto je karta lvího prince s holí a je na ní mladý muž a lev. To je jeho symbol. On bude jednou velmi silný muž, ale nyní je jeho karta obklopena kartami osudových nepřátel. Tady a tady,“ žena ukazovala po řadě na karty ďábla a smrti. „Lev je mladý a ještě není připraven, proto potřebuje pomoc. Brzy ztratí své nejbližší a bude sám. To stojí tady.“

Kartářka ukázala na tmavou kartu s mečem a růží.

„To je karta Žalu a ztrát. Další karty jsou už tvoje. Karty Rychlosti a Nadvlády. Musíš jednat rychle a nepřemýšlet, tvou ochranou bude tvoje víra a úmysly. Karta Nadvlády ti říká, že není čas váhat, pochybovat. Máš právě tolik síly, kolik jí potřebuješ ke splnění svého úkolu.“

Žena se na chvíli odmlčela. Tharnizir si ji netroufal přerušit, jen se zaujatě natahoval ke stolku, aby viděl rozložení karet, o kterých mluvila. Neodvážil se však zvednout z místa. Je to nějaké zmatené, říkal si pro sebe, ale bohatství tam je, to je důležité! A tak čekal drahnou chvíli, než žena opět promluvila.

„Není již mnoho času, protože čas kvapí a kruh se stahuje. Vaším údělem není vychovat syna vlastního, ale dítě, které potřebuje pomoc. To je tady a tady.“

Žena ukázala na kartu ženy sedící u jezera a rytíře na voze.

„Tohle mladý lev potřebuje. Královna s pohárem je láska, něha, mateřská péče, to je tvoje žena. Karta Vozu ukazuje na tebe a nový začátek, změnu a cestu. Nový osud dozrává a brzy si prorazí cestu. Kolo štěstí se brzy otočí ve tvůj prospěch. Budeš-li připraven! To dítě je pod ochranou starých bohů a jeho cesta bude velmi dlouhá, ale bude jej provázet milost Avalim a odlesk této milosti vždy padne i na jeho průvodce a ochránce.“

Nyní zase bylo ticho na druhé straně. Tharnizir přemýšlel. – ‚Mám se postarat o nějakého cizího spratka? Bůh ví, co to bude zač. A ti Avalim, to se mi taky nelíbí. Nějací staří, zašlí bohové. Slyšel jsem o nich jen párkrát, možná jako dítě? Kde ta ženská jen ta jména vyhrabala? Raději chodím do chrámu Velkého Dâurkhôra jako všichni. Dám oběť a dostanu odpuštění či požehnání. Je to skoro jako obchod. Dáš, dostaneš. Tomu rozumím.‘

Žena se opřela o své křeslo, zamyšleně sledovala vyložené karty.

„A co se stane, když to neuděláme?“ zeptal se opatrně Tharnizir, zvědavě zvedl obočí a pohladil si rukou bradu. Tharnizirův hlas stařenu vyrušil z přemítání, a tak zvedla oči od karet k svému zákazníkovi, jehož napjatý výraz se nedal přehlédnout.

„Už není cesty zpátky. Svým rozcestím už jsi prošel, když ses rozhodl přijít sem. Události se daly do pohybu. Ty to ještě nevidíš, ale osud již pracuje a jít proti svému osudu je jako plavat proti proudu rozbouřené řeky, brzy se vysílíš a to se rovná brzkému konci,“ odpověděla stroze žena a Tharnizira tím vystrašila více než všemi podivnými statky, které vlastnila a které se nacházely v tomto pokoji.

‚Tak to je tedy obchod. Žádné dohadování, jen pokyny. U Dâurkhôra! Já to věděl, že jsem sem vůbec lezl. Měl jsem zůstat doma. Zatracené ženské pokolení,‘ proklínal Tharnizir ženu

sedící naproti němu a aniž by si to sám přiznal, zahrnul do toho zatraceného ženského pokolení i svou drahou ženu.

„Dobře, dobře, já se jen zeptal,“ omlouval se Tharnizir, když se rychle vzpamatoval. „A kde to dítě vlastně najdeme? A to bohatství, to bude veliké?“

„Získáš tak velký majetek, jaký bude potřebovat tvůj chránělec. Ale věz, že to bude více, než si dnes dokážeš představit,“ řekla důrazným hlasem žena a lehce, téměř neznatelně se usmála, potom však její starou tvář znovu zahalil háv vážnosti. „Dítě je daleko a čas kvapí, je třeba spěchat. Musíš se společně se svou ženou vypravit na sever do Bílého města...“

Tohle už Tharnizir nevydržel.

„To má být dobrý osud! Nejdřív nalezenec, panchart a teď ke všemu aby pro něj jel snad na druhý konec světa.“

Vyskočil ze židle a vztekle vybuchl: „To mám jet do toho prokletého města tarkilů? Vždyť je to o život? To nevíš, že azrakhâr byl ještě nedávno ve válce s těmi, těmi...“ V zlosti nenašel vhodné slovo vystihující jeho odpor a znechucení.

„Už není!“ srazila ho zpět úsečná věta a Tharnizir si všiml, že i žena se lehce pozvedla ze židle, na níž celou dobu seděla. Hned si však sedla zpět a už tišším, ale stejně naléhavým hlasem pokračovala.

„Myslíš si, že velkého bohatství a štěstí dosáhneš, když budeš sedět doma na zadku? Pro štěstí i bohatství si musíš, holenku, dojít, to už bys mohl v tvém věku vědět!“

„Bílé město. To je minimálně dva týdny cesty,“ letělo Tharnizirovi hlavou. Je fakt, že na tržišti už leccos zaslechl. Povídalo se, že prý byla podepsaná jakási dohoda, která umožnila obchod a království, jak byli nazýváni obyvatelé Bílého města a blízkého okolí, se zavázali azrakhârovi platit tribut. Snad prý už

se odtud i někdo z obchodníků vrátil. A královští prý platí zlatem. Kdo ví, třeba je to počátek obratu.

„Dobrá tedy! A jak tam to dítě najdu?“ zkoušel Tharnizir vyjít ženě smířlivě vstříc. Strohá odpověď jej však opět srazila zpět.

„Žádals ode mne radu a tu jsi dostal. Způsob si musíš najít sám!“

Tharnizir nebyl daleko od dalšího výbuchu.

„Ale Bílé město je velké. To mám chodit od domu k domu a ptát se, zda tam nemají opuštěné dítě? Na to mi nebude stačit ani měsíc. Ještě nějaká rada v těch tvých kartách musí být!“ rozčiloval se Tharnizir.

Žena se opět sklonila nad kartami. Bylo ticho. Stařena karty znovu zamíchala, opět je vyložila na stůl a soustředěně se na ně dívala. Delší dobu bylo opět ticho. Tharnizir už začínal být nepokojný. „To zapomněla, že jsem tady?“

Žena se dívala do karet, pak zavřela oči a vypadala, jako by její duch opustil místnost. I Tharnizir se jako každý dobrý obchodník vyznal v lidech, a tak dokázal vyčíst z jejich tváří pocity, které cloumaly jejich nitrem. Když ji sledoval, na krátký okamžik zahlédl v jejím výrazu nevěřící překvapení, jako by viděla něco, co bylo určeno jen jí. Když je opět otevřela, zamyšleně se na Tharnizira podívala a přitom držela v ruce kartu, na níž byla vyobrazena mužská postava, v jejímž středu byla malá postavička jakéhosi boha.

„Ještě něco vidím, ale těm znamením bys nerozuměl. Už jsem nevěřila, že někdy přijde.“ Zavrtěla hlavou, podívala se na Tharnizira a pokračovala: „Žádná karta nehovoří o tom, kde dítě najdeš. Cíl znáš. Jdi a měj oči otevřené a věř, že ti jsou bohové nakloněni, víc ti poradit nemohu. Ale něco zde pro tebe přeci jenom stojí. Varování. Vidíš, karta Vměšování. Nikdy nezapomeň,

že to, co si tvůj chránělec přinese, není tvým majetkem, ale jeho výbavou na cestu. Neuhlídáš-li to, ztratíš tím i sám, a kdo ví, jestli jen majetek. “

„To je vše?“ zeptal se udiveně Tharnizir a trochu při otázce zvýšil hlas. Žena se na něj trochu pohrdlivě podívala, ale odpovědí mu už bylo pouze ticho.

„No dobře, víc už se zřejmě nedovím. Kolik zaplatím za tvé rady?“ zeptal se Tharnizir a očekáváje odpověď, odepjal od pasu svůj váček s mincemi. Odpověď ho ale překvapila.

„Nic!“

„Nic?“ zeptal se překvapeně. Byl připraven na leccos, vnitřně rozhodnut, pokud požadavek nebude přemrštěný, že smlouvat nebude, ale tohle opravdu nečekal.

„Slyšels, že to dítě bude pod ochranou a každý, kdo mu pomůže, bude po zásluze odměněn. To se týká tebe i mne. Ale bohové neplatí peníze, ti mění osud!“

„No tedy jak myslíte, to nebudu nic vnucovat,“ zakoktal překvapený Tharnizir. „A kdo jsou tedy ti, jak jste to říkala, Avalim?“

„Nevím, staří bohové, ale musí být velmi mocní,“ zamyšleně odpověděla žena a dívala se na své karty, jako by v nich hledala odpověď. „Slyšela jsem o nich už dávno, ale před časem mi je připomněla jedna žena, která hledala pomoc pro nemocnou matku. Ta prý pocházela ze severu a pamatovala staré časy, držela se své staré víry. Mluvila o jakémsi proroctví, že vždy když přijde na svět tma a vše se zdá ztracené, Avalim pošlou na svět světlo, které přinese jejich posel.“

Žena se odmlčela, aniž udělala jediný pohyb. Strnule seděla na své židli a zírala na hromádku rozložených karet. V místnosti bylo najednou naprosté ticho a jen občas se ozvalo zasyčení svíce, jejíž vosk pomalu kapal na dřevěnou, puklinami

posetou desku stolu. Přestože byl Arigdar již dlouhá desetiletí pod vládou azrakhâra, který sídlil v Merélosu, a všechny staré chrámy byly už dávno v rozvalinách nebo přestavěny, slyšel Tharnizir, že ve městě žijí stoupenci staré víry. Scházeli se v podzemí a v katakombách. Veřejně svou víru kázat nesměli, ale jinak byli trpěni a svým okolím považováni za blouznivce. Tharnizir se rychle otřepal. Stará víra, kdo ví, co to je? Neměl rád složité věci. Už dávno si stvořil svůj ideální jednoduchý svět a do něj ani stará proroctví, ani podivní bohové nepatřili. Nechal se na chvíličku unést zvědavostí a už toho litoval a přemýšlel, jak se co nejrychleji z hovoru vyvléci.

„Dobře, tedy velmi děkuji a kdybyste někdy potřebovala pomoc, dům kupce Tharnizira v ulici u Severní brány je vám otevřen,“ poroučel se Tharnizir spěšně se obraceje ke dveřím. Ještě jednou se ohlédl po šerém pokoji, jehož skryté poklady ho znepokojovaly. Vzal za kliku a opatrně otevřel malé dveře. Když za sebou zavíral, ještě zaslechl stařenin mrazivý hlas.

„Nezapomeň na kartu Vměšování, je to jeho dědictví, nikoliv tvé!“

Ráno následujícího dne již zastihlo Tharnizira na cestě. Seděl se svojí ženou na kozlíku svého bytelného kupeckého vozu a mířil po staré královské cestě na východ. Byl podzimní den, nad krajem ještě ležela mlha, která se táhla od řeky a omezovala výhled. Jeho žena v časném ranním chladu ještě podřimovala, zachumlaná do teplé příkrývky, a tak měl čas srovnat si v hlavě překotné události posledního dne.

Když přišel od vědmy domů, vše začerstva vyprávěl své ženě, která pozorně sledovala každé slovo. Ani ji nepřekvapilo, že by se měla starat o nalezené dítě. „Já to tušila,“ byla její jediná odpověď a bylo na ní vidět, že je rozrušená a současně rozhodnutá odjet do vzdáleného města.

„Musíme vyrazit co nejdříve, nejlépe hned zítra ráno!“

Tharnizir zkoprněl a překvapeně na svou ženu vykulil své hnědé oči. Serniphel před ním stála jako bohyně osudu rozhodnuta podniknout tu nebezpečnou a dalekou cestu a již předem bylo zřejmé, že všechny Tharnizirovy důvody, proč tuto cestu nepodstoupit nebo odložit, jsou předem odsouzené k porážce, i kdyby se snažil sebevíc. Hlavou mu prolétla naplánovaná obchodní schůzka, a tak opatrně pronesl: „To asi nepůjde, mám důležité jednání, jde tam o moc peněz. Když nepřijdu, už se mnou Zarkmuh žádné obchody uzavírat nebude a víš, jak je pro náš obchod důležitý. Kupuji od něj zboží z Pětiměstí za výhodné ceny. Urazím ho a...“, pokusil se odporovat, ale větu nedokončil, když uviděl manželčin výraz. Serniphel se na něho přísně podívala a přihmouřila oči.

„To máš možná pravdu, ale na druhé straně mu nikdo v Arigdaru evrarské víno za tak dobré ceny neprodá. Nebo ano? Však on si to dvakrát rozmyslí. Zítra ráno odjždíme!“ pronesla rozhodně a začala se bez okolků poohlížet po místnosti a

přemýšlet, co budou potřebovat na tak dalekou cestu. Protože Tharnizir se stále nehýbal, povzbudivě se na něj usmála a smířlivě dodala: „Drahý, dobré obchody uděláš i v Bílém městě. Prý tam obchod už dlouho vázne. Budou mít zájem o naše zboží, uvidíš. A to, co tam nakoupíš, jistě tady dobře prodáš. Prý tam platí zlatem.“

Tharnizir se však stále nemohl rozhodnout. Serniphel zvedla pohled od jedné ze zásuvek staré hnědé truhly, z níž právě vyndavala jakousi změť oděvů, a zeptala se: „Slyšel jsi tu sudbu, že osud již nezastavíš? A že čas kvapí? Tak o čem chceš přemýšlet?“

Její oči vyzařovaly dosud nepoznanou sílu a rozhodnost, a tak se Tharnizir vzdal a bez odpovědi odešel do stáje, aby připravil vůz a koně. Miloval v životě dvě věci, obchod a svoji ženu Serniphel. Sám by nepřišel na další osobu, která pro něj měla stejnou cenu. Snad jen to vymodlené dítě, kdyby se jim ho podařilo najít, to by mohlo rozžehnout další plamínek v srdci, které jinak hořelo jen pro Serniphel. Vždy jí odporoval jen tolik, kolik bylo pro zachování jeho důstojnosti nutné, ale nikdy ne tolik, aby jeho žena měla pocit, že jí něco odpírá.

Zbytek dne a část noci spolu strávili balením a nakládáním zboží. Naložili vše, co bylo již původně určené pro obchod se Zarkmuhem. Víno, olivový olej z Orizainu, vlnu ze západních Planin, lněné sukno z Merélosu. Dále pak golparské koberce, osttarskou kořalku, několik vzácných síwarských dýk a mečů, šperky z Tíwaru a veškeré další řemeslné výrobky původem z Pomoří, které měli ve skladu. Na Serniphelino naléhání Tharnizir naložil i soudky s evrarským vínem, několik sáčků vzácného koření z jihu, štočky vzácného khaspirského hedvábí a aksamitu z Tivaku a dokonce i štoček gívského zlatohlavu, vzácného brokátu se zlatými vlákny. Rozpačitě se díval na plný vůz. Stejně jako Serniphel věděl, že obchody v Arigdaru už se nějakou dobu nehýbají, a potřeboval by je postrčit trochou dobrého výdělku, který mu sliboval Zarkmuh. Teď mu nezbývalo než v hloubi své

duše doufat, že se mu cesta do Bílého města obchodně vyplatí. Avšak rozhodnost jeho ženy a vidina potomka nakonec i v Tharnizirovi roznítily vzrušení z připravované cesty, a tak mávl nad schůzkou s jeho dlouholetým společníkem rukou.

„Ale co! Nějak bylo, nějak bude a šikovný člověk se ve světě neztratí.“

A teď tady seděl na voze s opratěmi v ruce a v mlze jel vstříc neznámému.

„Jdi a věř, že to dobře dopadne!“ Tak nějak to včera slyšel.

Podíval se koutkem oka na svou dřímající ženu.

„Kdybych tě neměl tak rád, mohl jsem dnes večer sedět v hostinci a zapíjet dobrý obchod,“ zabrblal a přitáhl si těsněji plášť. „Aspoň trochu toho štěstí by to chtělo, abychom někde cestou nenarazili na tlupu toulavých Dulginů, to by byla zatracená nepříjemnost.“

Cestu na sever měl naplánovanou na dva týdny. Celou trasu až k zemské hranici na řece Arî znal, již ji několikrát projel a od Arî prý už to není daleko. Jeli po staré královské jižní silnici, která byla stále ve velmi dobrém stavu a protínala krajinu rovnou jako mlat, jíž se odjakživa říkalo Planiny. Míjeli osamělé statky se svými typickými vahadly nad studnami i nevelké osady pastevců, pasoucích zde velká stáda ovcí, skotu a koní. Nocovali v zájezdních hostincích, které stály podél cesty vždy na vzdálenost denního pochodu. Na sklonku prvního týdne se nechali převézt přes Rhídun a v dálce minuli velký říční přístav Merélos, Tharnizirovo rodné město. Jaká chuť ho přemáhala, aby zastavil a podíval se tam, kde se narodil a kde měl i všechny příbuzné. Bohužel, měli naspěch, a tak jen v dálce zahlédli městské hradby a pokračovali po silnici nyní již přímo na sever. Silnice přetínala napříč malé pahorky, jež se svažovaly směrem k Velké řece.

Opakovaně tak vyjížděli na táhlá úbočí a sjížděli do úvalů mezi nimi. Pro Serniphel, která za svého života nebyla nikdy dál než v Arigdaru a znala jen Serndúnu a okolní rovinu, byly tyto malebné vršky, pokryté háji tisů, cedrů, borovic, platanů a divoce rostoucích olivovníků, střídající se s půvabnými staveními ze světlého gonnânského vápence, novým, nevídaným zážitkem. Byla ze své první daleké cesty tak uchvácená, že ve svém nadšení nevnímala těžkosti a starosti, jež běžely hlavou Tharnizirovi.

Asi jim opravdu bohové přáli, protože za deset dnů cesty je nic neočekávaného nezdrželo. Byli již jen dva dny vzdáleni od zemské hranice, když potkali na cestě osamělého poutníka, který cestoval stejným směrem. Nedůvěřivý Tharnizir nechtěl zastavit, ale Serniphel jej donutila, aby pocestnému nabídl místo na širokém kozlíku jejich vozu. Když se vzájemně představili, vyklubal se z něj potulný bard se zvláštním jménem, který cestoval stejně jako oni do Bílého města.

Zvědavost Serniphel nedala, aby se pocestného nezeptala: „Odkud cestujete? Znáte Bílé město? Už jste je navštívil?“

Pocestný se dobrácky usmál a odpověděl: „Z Merélosu, ctěná paní. A v Bílém městě už jsem byl snad desetkrát. Řekl bych, že ho znám stejně dobře jako Merélos, odkud pocházím.“

Tharnizir se na něj nedůvěřivě podíval a zabručel: „Desetkrát? To se mi moc nezdá. A nevodíte nás takhle náhodou za nos? Konečně by to byla vaše práce. Jak byste se tam dostal, když byla hranice tolik let zavřená? A to vaše jméno je taky podivné. Taky pocházím z Merélosu, ale jméno Yamin jsem nikdy neslyšel.“

Obličej pocestného se roztáhl v širokém úsměvu. „Drahý pane, to máte sice pravdu, ale to platilo jen pro obchodníky a vojáky. Kdo by se staral o toulavého pěvce? A navíc vojáci na obou stranách hranice se nudí a rádi si poslechnou nějakou neznámou baladu, jsou žádostiví novinek z druhé strany. Toulavý zpěvák je jako tažný pták, pro toho hranice neplatí.“

Serniphel se na pocestného se zájmem podívala. „Takže znáte hodně pověstí? Je nějaká, kterou u nás na jihu neznáme? Kterou máte nejraději?“

„Drahá paní, myslím, že znám více balad než kdokoliv jiný. Narodil jsem se sice v Merélosu, ale rodiče pocházeli z jihu, z Khaspiru. Utekli odtud asi před půl stoletím, když Legdarion, Pětimestí, dobyli nájezdníci z jihu. Proto je moje jméno tak zvláštní, Yamin Shavi. A tak díky svému původu znám balady z Legdarionu, Hardazinu i Lônardu. Kupříkladu v Dôrminaru, jak my mu v azrabatu říkáme Bílé město, je jednou z nejoblíbenějších pověstí ta O sváru tří bratrů krále Pelendôra. Mám ji taky rád. Na jihu ji ale zná jen málokdo.“

Serniphel nevěřicně zavrtěla hlavou. „Teda Yamine, Vás bych si chtěla někdy poslechnout. Přijďte někdy do Arigdaru a budete mít ubytování zadarmo.“

A proč vlastně cestujete do Bílého města teď na podzim? Není už na takovou cestu pozdě?“

Pocestný se znovu usmál. „To bych se mohl ptát i já. Naopak paní, teď je ta nejpříhodnější doba. Za pár dní tam začínají velké podzimní trhy a to je pro lidi jako já čas sklizně. Tolik štědrých posluchačů bych jinde nenašel.“

Serniphel by se asi ptala dál, kdyby ji nepřerušil Tharnizir.

„Když tak dobře znáte cestu, poradte, jak se nejsnáze dostaneme přes Arî s kupeckým vozem? A jak to vypadá tam dál, za řekou?“

Pocestný se na něj zamyšleně podíval a potom odpověděl: „Na středním toku Arî jsou brody. Ti, kdo cestují pěšky nebo koňmo, je přebrodí, ale v tuhle dobu může voda koním sahat až po břicho. Vám bych asi spíše poradil sjet ještě kus cesty po proudu, kde narazíte na přívoz. Za pár tharnerů vás tam

převozník převezé i s vozem a koňmi. Potom už je to k hradbám města slabé dva dny cesty.“

Yamin se obrátil na Serniphel a povzbudivě řekl: „A Lônard se vám bude líbit. Krásná krajina, není tak suchá jako rovina Planin, a jak je úrodná, pečlivě obdělaná. Tam je vesnic a statků nepočítaně. Jen počkejte, až uvidíte ty vinice a sady. Dôrminarská šlechta tam má letní sídla. Některá vypadají jako malé hrady.“

„A co silniční lapkové nebo Dulginové? Jak se tam cestuje? Je tam bezpečno?“ skočil mu do řeči nedůvěřivý Tharnizir, kterému se nezamlouval Yaminův veselý a bodrý tón. Pocestný se však po jeho otázce začal smát. „Drahý pane, vidím, že jste nakažený těmi povídačkami kolujícími na jihu, které líčí panství dôrminarského pána skoro jako divočinu. V Lônardu budete cestovat bezpečněji než kdekoliv po celém Azrazinu. Dulginové se přes řeku ani přes hory na sever nedostanou, buďte bez obav. A místní lapkové? Pane, budete asi překvapen, ale na území krále se neloupí ani nekrade. Až překročíte Arî, hodte za hlavu všechno, co jste o Bílém městě až doposud slyšel. Lži, nic než lži. Ale však uvidíte sám!“

Serniphel se na pocestného usmála. „Jak je to město velké? Můžete nám poradit, kde bychom mohli přenocovat? A myslíte, že tam uděláme dobré obchody? Víte, my ani nikdo z našich přátel tam doposud nebyl, proto se možná tak hloupě ptám.“

Yamin se krátce zamračil, jak usilovně přemýšlel, než odpověděl: „Přijíždíte z Arigdaru? Znímám to město. Tak vezte přátele, že Bílé město má pět čtvrtí a každá z nich je větší než celý Arigdar i s přístavem. Pro obchod je asi nejpříhodnější Přístav nebo Nové město. Ano, zkuste se ubytovat na Novém městě, to bude nejlepší. Kdybyste sehnali hostinec na Novém městě, budete mít vše po ruce. Dostihy i trhy. Jak je to s obchodem, to vám ale opravdu neřeknu, nejsem obchodník, ale co vím z vlastní zkušenosti, tamní měšťané i šlechta jsou tak bohatí, že se vám o

tom ani nezdálo. A nejsou lakomí. Za dobré zboží tam utržíte určitě víc jak v Merélosu.“

Když to Serniphel slyšela, povzbudivě se na nedůvěřivého Tharnizira usmála a její obličej jako by říkal: ‚Tak vidíš, neříkala jsem to?‘

Když toho večera zastavili, aby se utábořili, protože v pohraničí už žádné hostince nebyly, seděli s Yaminem u ohně dlouho do noci a vyptávali se na Bílé město. Dalšího dne však narazili na skupinu kejklířů a herců, která cestovala stejným směrem, a Yamin se s Tharnizirem a Serniphel srdečně rozloučil. Herecká společnost pro něj byla z pochopitelných důvodů zajímavější.

V poledne třináctého dne se konečně dostali na dohled Bílého města. Serniphel, naladěná Yaminovým vyprávěním, byla celá nedočkavá.

I Tharnizirova přezíravost a nedůvěra získala díky jeho vyprávění množství trhlín, a tak oba zvědavě vyhlíželi neznámé město. Vyjeli zrovna z řídkého lesa, když se před nimi objevila dlouhá, bytelná pevnostní zeď. Jak se později dozvěděli, nazývala se Jižní zeď a v délce několika mil přetínala pláň mezi horami a jezerem, na jehož břehu město leželo.

Tharnizir zastavil povoz a překvapeně hleděl na obzor, kde se z roviny zvedal skalní masív do výše tisíce stop, na něm byl jako bílý úl přilepený hrad s rozsáhlým podhradím, které vypadalo spíše jako město. Slunce jim stálo za zády a celý hrad, vystavený z bílého gonnárského vápence, porfyru a mramoru, svítil do dálky jako maják.

„Bohové, to je nádhera, to snad ani nemohli postavit lidé,“ povzdechla vedle něj Serniphel. Vskutku se jí nechtělo uvěřit, že by to mohlo být dílo lidských rukou. Ani Tharnizir se neudržel, aby nesložil poklonu tomu stavitelskému skvostu.

„Je to neuvěřitelné. Pamatuji se na otce, vyprávěl, že když byl on sám ještě dítě, bylo Bílé město hlavním městem říše, která prý na jihu sahala až po Tíru. Město Krále, říkával otec, když vzpomínal na staré časy. Nikdy nezapomenu na ty plamínky vzrušení v jeho očích, když vyprávěl o jeho skvostech a vznešenosti. Tehdy jsem mu nevěřil.“

Serniphel se na něj udiveně podívala.

„Proč jsi mu nevěřil, když to viděl na vlastní oči?“

„Ale znáš staré lidi. Říká se, že starci s věkem dětinští a vidí věci větší a skvělejší, než jaké jsou ve skutečnosti. Asi bych se mu teď měl omluvit, protože tohle se opravdu nedá srovnat s ničím, co jsem až doposud na svých cestách spatřil.“ Tharnizir ohromeně vrtěl hlavou a Serniphel se na něj s úsměvem dívala. Věděla, že pocházel ze starého kupeckého rodu, který již po staletí obchodoval v oblasti Velké řeky. Stejně tak věděla, že Tharnizira minulost nikdy nezajímala. Žil přítomností nebo budoucností a na Merélos své rodné město i jeho pána byl svým způsobem hrdý. Tušila, že se zapřísahal, že jej na severu nic nepřekvapí. Nyní však stejně jako ona nevěřícně sledoval obraz před sebou. Ještě chvíli si vychutnávali pohled na město, načež Tharnizir pobídl koně a vyrazili k blízké bráně. U brány strážím zaplatili nevelké mýto a vjeli do města. Až za městskými hradbami si uvědomili, jak obrovské tohle město vlastně je. Rozlehlá pláň mezi horami a jezerem byla přetnuta pásem opevnění na severu a jihu. Tento ohrazený prostor měřil od severní hradby k jižní přibližně sedm mil a v nejširším místě čtyři míle od hor na západě k jezerním břehům na východě. Celá rozlehlá pláň kypěla životem. Cestou míjeli paláce a letní sídla šlechty a bohatých měšťanů. Po levé ruce měli hrad s podhradími přilepenými na úbočí kopce, které oddělovalo široké pole kamenných sutin, jež nebylo z jihu, odkud město zahlédli poprvé, viditelné. Jak postupovali po dlážděné silnici roubené z obou stran vzrostlými cypřiši na sever, s údivem zjišťovali, že uvnitř hradeb stojí hned několik samostatných vesnic a městeček, které oddělují rozlehlé volné plochy vyplněné

zahradami, sady a vinicemi. Urazili přibližně tři míle od jižní hradby, když se před nimi objevila vysoká zástavba Nového města. To byla největší zástavba uvnitř hradeb a tvořily ji vysoké, až čtyřpatrové měšťanské domy. Tharnizir s nevěřicným údivem sledoval tento projev bohatství. V Arigdaru, kde žili, nebyl ani jediný měšťanský dům takto honosný a v rodném Merélosu by mu na jejich spočítání stačily dvě ruce. Tady jich byly jistě desítky. Když posléze dojeli na obrovské náměstí ve tvaru téměř pravidelného kruhu, jeho údiv ještě vzrostl. Náměstí lemowały domy, lépe řečeno paláce, jejichž krása a honosnost ještě předčila to, co až doposud zahlédli. Nádherné barevné fasády jim na krátký okamžik sebraly dech.

Když se konečně probrali z omámení, zjistil Tharnizir od kolemjdoucích, že jsou na Velkém trhu, kde se budou za pár dní konat u příležitosti Podzimních dostihů velké trhy, na které se sjíždějí kupci ze širého okolí. S uspokojením konstatoval, že Yamin nepřeháněl. Na doporučení pak zajel do jedné z postranních uliček západně od Velkého trhu, kde si vybral hostinec honosící se jménem Králův kvítek. Zamlouval se mu, protože měl velký uzavřený dvůr, kde mohl nechat vůz i s nákladem zboží bez starostí, že jej bude v noci muset hlídat. Když se postaral o koně i zboží a ženu odvedl do nájemního pokoje, sešel do šenku, aby se vyptal, jak to tady chodí s obchodem.

Dôrminar, podzim roku 553 e. d.

V prostorném šenku sedělo několik mužů a tiše si povídali. O seznámení s Tharnizirem nikdo z nich nejevil zájem. Možná to taky byli cizinci, kteří přijeli do města za obchodem. Sedl si tedy sám do kouta krčmy, odkud měl dobrý rozhled. Stálo zde šest velkých bytelných stolů obklopených lavicemi. Krčma zela prázdnotou. Proti vchodu do místnosti byl v silném zděném sloupu přilepeném ke stěně domu, zasazen velký krb s otevřeným ohništěm, kde se připravovala část pokrmů. Hostinský chvílemi mizel ve dveřích, které s krbem sousedily z levé strany, dalo se tedy očekávat, že tam bude kuchyně a spíže. Vpravo pak na zdi visely police, ve kterých bylo uložené čisté nádobí a pečivo, ovoce a zelenina, které se podávaly k jídlu.

Tharnizir měl ze šenku dobrý pocit a v duchu se pochválil, že dobře zvolil. Celá velká místnost, ač tmavší, působila čistě, bylo v ní útulno a hostinský vypadal jako sympatický chlapík. Stářím odpovídal Tharnizirovi, měl zavalitou figuru s baculatým obličejem a silnýma rukama. Ostatně, jak se na správného hostinského, který svůj podnik vede dobře a poctivě, sluší a patří. Vypadal přátelsky a Tharnizir si řekl, že s ním zkusí promluvit. Nemusel se ani nijak namáhat, protože hostinský se sám za chvíli přišel zeptat, co si bude přát k pití. Tharnizir si objednal vodu a džbáněk červeného vína, protože s jídlem se rozhodl počkat až na Serniphel, které úprava zevnějšku po dlouhé cestě trvala trochu déle.

Hostinský jako majitel zájezdního hostince ihned poznal, že Tharnizir není ze zdejších krajů, a tak se začal zvědavě, ale opatrně vyptávat.

„Arlé Avalim, cizinče. Odkudpak jste přijeli, jestli se mohu zeptat?“

„Z jihu,“ opáčil neurčitě Tharnizir. Ačkoli se nezdálo, že by se v hospodském skrývala nějaká neznámá hrozba, moc se mu nechtělo prozrazovat, odkud jsou. Tušil, jaké reakce by zde mohl vyvolat jeho původ, a už vůbec nechtěl, aby se zde jakkoli dostal na povrch důvod jejich cesty.

„Z jihu?“ nedal se odbýt hostinský. „Z Lônardu? Nebo až z Gornârdu?“ otázal se nedůvěřivě hospodský a mimoděk se poškrábal kdesi vzadu na hlavě, až mu poskočila jeho tmavě rudá čepice. „Ale ne, co to plácám, to už dávno není královské území, odtud už sem poutníci dávno nejezdí. Jedině, že byste byli odněkud ze severních krajů, podhůří Orid Nolss? Tam se prý ještě hlásí ke králi. Odtud sem občas někdo přijede.“

„No, máte pravdu, od dolního Aringlernu,“ chytil se pomoci Tharnizir. Občas při svých obchodních cestách zabloudil na okraj lesnatého a divokého pohraničí, který trochu znal.

Hostinský, jako by ani nepostřehl Tharnizirovu odpověď, pokračoval dál. „Pravda, že poslední měsíce, co se mluví o dohodě s knížetem Taredem, je hranice průchodnější, a tak se tady už objevili i kupci z jihu, ale opravdu jen velmi zřídka. Tak se nedivte, že jsem tak zvědavý. V poslední době do Města moc cizinců nepřijíždí a novinek a zpráv je poskrovnu. Kdepak jsou ty časy, kdy to na Velkém trhu jen hučelo a člověk tady potkal kupce a pocestné ze severu, východu i jihu.“

„A kdy se konají trhy? Slyšel jsem, že brzy?“ snažil se Tharnizir převést hovor na jiné téma a doufal, že by se hostinský tentokrát mohl vzdát svého monologu.

Hospodský opravdu zarazil vodopád slov, podíval se na Tharnizira a místo hlavy si tentokrát pro změnu rukou poškrábal mohutný bok. „Pozitří,“ odpověděl, „a máte štěstí, protože to budou velké podzimní trhy a ty každoročně doprovází i podzimní dostihy. Už jste někdy viděl dostihy v našem cirku, pane?“

„Ne, jsem v Bílém městě poprvé,“ přiznal se Tharnizir.

„Poprvé? Skutečně? A řekl jste Bílé město? To je zvláštní, slyšel jsem, že takhle se říká Dôrminaru v azrabatu. To by naznačovalo, že jste z jihu,

až z Azrazinu? Je to možné?“

Tharnizir si uvědomil, že udělal chybu a bude si muset dát hodně pozor na pusu. Aby to napravil, jen zabručel: „No, chtěl jsem říct Dôrminar. Víte, narodil jsem se v Pomoří a katbat mi srdci nepřirostl.“

Hostinský se přívětivě usmál: „Z toho si nic nedělejte. Tohle město už mělo tolik jmen. My mu kupříkladu už dneska říkáme úplně obyčejně Město. A jak se vám líbí?“

„Je skutečně velkolepé,“ odvětil Tharnizir a aniž se snažil, zaznělo v jeho hlase čiré okouzlení nádherou a výstavností.

„Je možné se dostat přímo do té části pod hradem?“

Hospodský znovu pozměnil polohu a opřel se jednou rukou zařatou v pěst o hranu mohutného tmavého stolu. V druhé třiml zapranou bílou utěrku, kterou mimoděk otíral desku stolu. „Brány se otvírají při úsvitu a zavírají při západu slunce. Do prvních dvou podhradí se cizinec dostane, ale dál už musíte mít povolení správce. To víte, je zlá doba a od prohrané války to tady jde všechno z kopce,“ řekl smutně a pohlédl do okna na protější straně místnosti.

„Od války? Jaké války?“ zeptal se překvapeně Tharnizir a divil se, že by v poslední době přeslechl tak důležitou zprávu. Nebyl si vědom žádné zprávy o válce, která by zuřila u Bílého města.

„Člověče, kde žijete?“ opáčil ohromeně hostinský a ta otázka ho tak zaskočila, že si sednul na lavici naproti Tharnizirovi a utěrkou si otřel čelo, na němž mu vyrašilo pár kapek potu.

„U Gortara, odkud vlastně jste, člověče, že jste neslyšel o válce s Gortrogy? No...“, řekl už klidněji a přes složené ruce se natáhl k Tharnizirovi a začal vyprávět. „Azrazin už je dlouho odtržený a zprávy se dnes šíří pomalu. Je to osm let, pane, co byla vojska krále poražena na Azgaulatu. Ti prokletí Gortrogové, ty nám sem poslal sám gortar! Zkrátka od bitvy pod Amlôgranem to jde od deseti k pěti, a ke všemu se před rokem ztratil král...“

„Král se přece nemůže ztratit?“ přerušil jej udiveně Tharnizir.

„To jsem se taky ptal, pane. Má hrad, strážce, jak se může ztratit král? Už to bude dvanáct měsíců, co o něm nikdo neslyšel. Prostě zmizel, ztratil se jako mlha nad Dardúnem v pravé poledne. Někdo povídá, že šel pro pomoc, snad na sever, prý tam jsou ještě svobodná území. Ale jiní říkají...“, hostinský se rozhlédl a na-klonil se k Tharnizirovi a tiše dokončil větu „... no, říkají, že prý ho Rômenkhôr zaklel. Věřil byste něčemu takovému?“

Tharnizir neurčitě pokrčil rameny, a tak se hostinský zase narovnal a vztekle bouchl sevřenou pěstí do stolu: „Kdyby si ho tak Gortar vzal prokletého Pána Východu! Je čím dál hůř, pane, čím dál hůř. Kde tohle skončí...“

Hostinský na chvíli utichl a jeho pohled opět zabloudil kamsi do prázdna, jako by tam viděl ty staré dobré časy, které pamatoval. Tharnizir nevěděl, co by na to mohl říct, a tak seděl a upíjel pomalu z poháru, aby zapil nepříjemný pocit suchých úst, a čekal, až se hostinský probere a bude pokračovat.

„Jo, kdybyste to tady viděl tak před deseti, dvaceti lety,“ ozval se znovu, ale již tišeji hospodského hlas. „Po řece i po cestách sem přijížděli kupci ze západu z Cîargrodu, ze severu z Tinglarosu. Představte si to, když jsem byl malý kluk, ubytoval se tady kupec až z Niltornu. Ten vyprávěl věci. Tam na severu je prý v létě v noci vidět jako ve dne. No řekněte, slyšel jste to někdy? Bílé noci?“

Tharnizir udiveně zavrtěl hlavou a hostinský pokračoval: „Na tábořišti mezi Korunovační a Přístavní silnicí jste mohl vidět karavany ze Síwaru a Gívy s těmi podivnými hrbatými zvířaty. A, pane, to mi můžete věřit, některé prý dorazili až z Elshirova léna. Panečku, těm trvala cesta i několik měsíců a co jich bylo!“

„Hm,“ přitakal Tharnizir spíše pro sebe. Nedokázal si představit, co je na severu nebo na západě. Znal jen kraje na jihu. Jednou byl i v Hardazinu, daleko na jihu v Pantě a Gypparu. Když však šlo o sever, nedokázal si představit, jaké kraje se rozkládají dál za Bílým městem, a tak raději příkyvoval, aby nezkazil tak dobře nabytý dojem.

„A proč už nejezdí?“

„No to je právě to,“ vrátil se hostinský na začátek vyprávění a v jeho hlase se hned objevil bojovný a vzdorovitý výraz. „Ta zatracená válka. Po porážce Gortrogové obsadili celý severní Lônard, sever Nílparu, celý Thârzain a povídá se, že jsou i v Arúnârdu. Edhira, toho chattského samozvance prý zahnali do moře, a ten zrádce se zavřel v Nîthegornu. Však mu to taky všichni ve Městě přáli.“ Hostinský se na moment zlomyslně usmál. „Povídá se, že už ovládli i stará léna na severozápadě. Abych to moc nenatahoval, vážený pane. Zkrátka jsme ztratili veškeré spojení, jak se severem, tak s východem, a ke všemu ještě na jihu roztáhl pazoury ten azrakhâr, takže ani lodí po Dardúnu se nikam nedostaneme,“ zanaříkal hostinský a znovu chtěl praštit pěstí do stolu, ale na poslední chvíli se zastavil.

„Šest sedm let sem nedorazily žádné zprávy. Asi před rokem se začaly Městem šířit zvěsti, že dorazil posel ze severu a přinesl zprávy od králových zeťů. Ale nikdo tomu pořádně nevěřil, ty zvěsti neměly ani hlavu, ani patu. Jen takové povídačky.“

„A co jsou zač, ti Gortrogové? O nich jsem možná nějaké zvěsti zaslechl,“ zeptal se Tharnizir. Byla pravda, že pár zpráv z Pětiměstí o tajemných nájezdnících do Pomoří dorazilo, ale

nikdo si nebyl jistý jejich pravdivostí a navíc podle nich měli ti nájezdníci přicházet z jihu. Ale že by byli i na severu? Zvěsti o zvláštních přízracích se všeobecně považovaly za výmysly potulných bardů, kteří chtěli vzbudit zájem obecenstva. Tharnizir stál nohama příliš pevně na zemi, než aby věřil, že je něco takového možné.

„Jo pane, to buďte rád, že jenom zaslechl, protože to jsou démoni,“ řekl hostinský šeptem a ohlédl se za sebe, jako by čekal, že tam některý z nich bude poslouchat. Naklonil se ještě blíž k Tharnizirovi, který se přidal k této spiklenecké poloze a nahnul se přes stůl k němu, aby ho lépe slyšel.

„Jezdí na koních a prý z nich nikdy neslezou, dokonce na nich i spí a nejspíš se na nich i množí. Tady je pořádně nikdo neviděl a kdo je viděl, není mezi živými. Ale můj synovec mluvil s vojákem, který se vrátil z bitvy – jako jeden z mála! A ten říkal, že jezdí, jako by byli s koňmi srostlí a výborně střílí z luků.“

K poraženým jsou prý velmi krutí. Svým obětem prý uřezávají hlavy, které nabodávají na svá kopí. A taky se povídá, že se živí krví svých koní. Zkrátka, pane, říkám démoni, snad jen urkové jsou větší zrůdy.“

„Urkové?“ ozval se Tharnizir. „To myslíte skřety? Ty, o kterých u nás doma povídáme dětem pohádky?“

„Jo, milej pane, je vidět, že jste z bezpečného jihu, měl byste jet někdy na sever, to byste viděl jiné věci,“ řekl hostinský světácky a podíval se na Tharnizira svrchu, ačkoli on sám strávil celý život v blízkosti Bílého města a co zuřila válka, nevytáhl paty za bránu Vnějších zdí. Byl to však prostý člověk a tak si v mžiku uvědomil svou chybu a znovu se k Tharnizirovi přátelsky naklonil.

„Tady u nás na jihu nikdy nebyli, ale Rinwaginské hory na severu, ty jsou jich prý plné. Říkali to kupci, co jezdili ze severu. To musel být člověk zatraceně opatrný. Od brodů přes Anâgin až

po brody přes Dawarin jste nevěděl, co na vás za nejbližší zatáčkou čeká. Však se taky tomu kraji dodnes říká Západní divočina.“

Tharnizir zvěsti o skřetech slyšel kdysi dávno, ale považoval je za dětské povídačky, v nichž skřeti vystupovali jako kouzelné bytosti.

„No a počkejte! Když jsou ti Gortrogové tak strašní, jak to, že se město udrželo?“ zeptal se zvědavě Tharnizir.

„Trůny Avalim,“ řekl důležitě hostinský a Tharnizir chápavě pokýval hlavou, aniž by za mák tušil, co si pod tím představit. Hostinský to naštěstí rychle objasnil.

„A hlavně pane, pevnostní zdi. Ty, co jste viděl na jihu, když jste projel Pelerinskou branou, jsou i na severu, ale zdvojené. Vnější je starší a nazývá se Elentarova. Vnitřní je vyšší a nazvaná je podle posledního krále, Elenhirova. Ten nechal postavit druhou linii hradeb po své porážce od Gortrogů. Na druhé straně jezera je pak Azgarinzilova zeď, která končí až v horách západního Rhantu. S těmi si Gortrogové neví rady. Naštěstí zůstalo dost vojáků na to, aby je obsadili a udrželi,“ řekl hostinský s povýšeným úsměvem na velkých červených rtech, ale záhy mu tvář znovu povadla a objevil se na ní další záchvěv vzdorovitého hněvu.

„Ale přišli jsme o celý jih. Neměl ho kdo bránit, tak ho obsadili azrabarové. Azrazin, Gornârd, Nîllôn. Je to k pláči! Deset let a co zbylo z velkého království, které kdysi sahalo od Gawridurnu na jihu po Brâdvínu na severu? Královský dvoreček, který přehlédne král z věže svého hradu od jednoho konce ke druhému!“

Tharnizir už byl z vodopádu hostinského hořekování unavený, protože spouště názvů a slov nerozuměl a neuměl si pod nimi nic představit. Zkusil tedy svojí otázkou převést hovor na jiné téma.

„A pane hostinský, co trhy? O co je tady ve Městě největší zájem? Víte, jsem obchodník, tudíž jsem zvědavý na zdejší trhy. Co bych tady mohl dobře prodat?“

Hostinský se na něj tázavě podíval.

„Na podzimních trzích se dá prodat skoro všechno. A co jste vlastně z jihu přivezl?“

Tharnizir se zamyslel a začal opatrně vypočítávat, co všechno se mu podařilo na vůz naložit. „Mám na voze dobrý olivový olej, hrnčířské výrobky z Evraru, nejlepší sukno z Merélosu, zvláštní lehkou látku až z jihu, hedvábí se jí říká. Bronzové nádoby a zbraně z Hardazinu, několik soudků perlivého azrazinského a těžké sladké evrarské víno a...“

„Cože, pane, vy jste přivezl červené azrazinské a evrarské víno?“ skočil mu do řeči hostinský. „To tedy ani netušíte, co máte za poklad. V Lônardu uzraje v nejlepším případě bílé, ale skutečně dobré červené se ve Městě platí zlatem. Drahý pane, za máz dobrého neředěného azrazinského se tady platí...,“ hostinský se zarazil, nechtěl vyradit více než bylo nutné. Vychytrale se na Tharnizira usmál a zeptal se: „Kolikpak byste chtěl za jeden soudek azrazinského? To je tak deset mázů?“

Tharnizir se na něj zkoumavě podíval. Povětrí přátelského kibicování se rázem vypařilo, jako když mávne kouzelným proutkem, a tak v duchu uvažoval. „Za jeden máz dobrého červeného vína se v Pomoří platil jeden stříbrný celebír. Co když si řekne totéž, ale v dobrých královských stříbrných. Je to dvojnásobek, nebude to příliš?“

„Vám bych ho, pane hostinský, dal za deset celiardů.“

Hostinský ani nemrkl okem a obratem se zeptal: „A soudek evrarského?“

Tharnizir protáhl hlas: „Nó, víte, evrarské je dražší. Lisuje se z obzvláště pečlivě vybraných hroznů. Co byste řekl na patnáct celiardů za soudek?“

Hostinský přikývl.

„Dobrá, platí. Vezmu od vás dva soudky azrazinského a soudek evrarského za osm zlatých casterů. Plácnete si?“

Tharnizir se na něj udiveně podíval. Osm zlatých casterů bylo hotové jmění, za tyhle peníze by na jihu nakoupil deset soudků toho nejlepšího vína. Za tyhle peníze má zapláceno všechno víno, co z jihu přivezl. Natáhl ruku.

„Platí! Až bude po večeři, vezměte pacholka a zajdeme spolu do dvora, kde mám vůz. Vyberu vám to nejlepší z toho, co jsem přivezl. Samozřejmě můžete ochutnat. Letošní sklizeň byla výjimečná a v Pomoří se říká, že to bude nejlepší víno od té doby, co azrakhâr obsadil Orizain.“

Hospodský přikývl a asi by pokračoval v příjemně se vyvíjejícím rozhovoru, ale ozval se jeden z hostů, který chtěl dolít a hned poté se objevila Serniphel, takže z dalšího hovoru sešlo. Hospodský se zvedl, mrkl na Tharnizira a spěšně odešel k vedlejšímu stolu. Vypadal spokojeně, zřejmě si velmi dlouho s nikým tak zasvěceně nepopovídal.

Tharnizir pak většinu novinek opakoval při večeři ženě a s nadšením jí řekl, kolik utržil za tři soudky vína. Serniphel se zájmem poslouchala a jen přitakala: „Vidíš, já ti říkala, že tady na severu uděláš dobré obchody.“

Tharnizir zamyšleně přikývl a s nadějí v hlase řekl: „Jestli to takhle bude po-kračovat dál, budeme si moci za to, co tu utržíme, pořídit další povoz. Bylo by to moc dobré, že bych mohl posílat Dolgira pro některé zboží samostatně.“ Tharnizir zmínil svého dlouholetého sluhu a chtěl pokračovat v rozvíjení svých kupeckých plánů, ale Serniphel měla spoustu dalších otázek, z

nichž však dokázal zodpovědět jen některé. Nedalo se tedy dělat nic jiného než čekat, co přinesou další dny.

Trhy byly opravdu velké a Tharnizir udělal skvělé obchody. Především na víně a suknu vydělal tolik, že to předčilo všechna jeho očekávání. Štoček gívského zlatohlavu dokonce prodal jednomu šlechtici za neuvěřitelnou hřivnu stříbra. Teď už chápal, proč s ním hostinský uzavřel obchod tak rychle. Na trhu dostal za soudek evrarského ještě skoro dvakrát tolik, pět zlatých casterů. Snad za to mohly i slavnosti, které zrovna ve městě probíhaly, protože poptávka po dobrém víně byla vyšší než obvykle. Prodal vše, co přivezl a za ceny, které si v Arigdaru nedovedl ani představit. Koření z jihu mu kupující jednoduše vyvažovali stříbrem. Ve městě vládl již několik týdnů nepokoj, mezi lidmi byla cítit nejistota. Nikdo nevěděl, co bude, a tak se dělaly zásoby. A jak to už v takových časech bývá, ceny zboží stoupaly, protože poptávka výrazně převyšovala nabídku.

Ale pokud šlo o tajný důvod jejich cesty, přestože už byli v Bílém městě čtvrtý den, nedostali ani jediný náznak toho, že by se měl účel cesty naplnit. Ačkoliv byli honosným a bohatým městem okouzlení, přesto měli neurčitý pocit, že zůstat tu déle, než bude bezpodmínečně nutné pro naplnění sudby staré vědmy, by nebyl dobrý nápad. Tharnizir byl netrpělivý, měl nepříjemné tušení, a kdyby bylo po jeho, odjel by hned následujícího dne, Serniphel ale byla rozhodnutá čekat.

Sedmý den večer jako obvykle seděli v šenku a večereli. Když byli obslouženi všichni hosté, rozneslo se objednané jídlo a ustal ten největší shon, přisedl si k nim jako každý večer hostinský Unger. Za těch několik společně strávených večerů se již osobně představili a hostinský si je mimořádně oblíbil.

Málokdo byl tak trpělivý, aby snášel jeho nekonečná vyprávění o starých časech a mudrování o tom, kam spěje království dnes. Byl však hotovou studnicí zpráv a novinek o městě a Serniphel s Tharnizirem měli občas dojem, že se zná snad s každým obyvatelem Bílého města osobně. A když konkrétní osobu neznal, jistě vypátral ve své paměti někoho, kdo dotyčného znal, bydlel v protějším domě nebo aspoň ve stejné ulici nebo čtvrti. Vypadalo to, že Serniphelina trpělivost je nekonečná, dlouho do noci poslouchala, vyptávala se a přikyvovala i tehdy, když již unavený Tharnizir začal klimbat nad džbánkem vína. Stále doufala, že některá z Ungerových zpráv rozechvěje její srdce a naznačí jí, že sudba se začíná naplňovat.

I dnes si tedy Unger sedl naproti Serniphel a Tharnizirovi, sundal čepici a svou nepostradatelnou utěrkou si setřel pot z čela a hlavy se začínající pleší.

„Uf, to byl ale dnes den! Necítím nohy, už neudělám ani krok! Ani kdyby přišel sám pelenhir, tak se nezvednu! Tolik hostů jako poslední dva dny už jsme neměli ani nepamatuji,“ prohlásil odevzdaně, ale veselé jiskřičky v jeho očích ho usvědčovaly ze lži. Spokojenost z plné krčmy a výborných obchodů z něj jen čišela.

„Tak to je každý rok. Podzimní trhy a poslední dostihy roku přitáhnou zájemce ze širého okolí. Ale panečku, měli jste to vidět před takovými deseti lety, to se sjížděli hosté opravdu z daleka, ty cizokrajné tváře a oděvy, to už se tady dnes nevidí,“ neodpustil si svou obvyklou poznámku na staré dobré časy, ale potom spokojeně dodal: „Lidi se baví, zapomenou na starosti a na nějaký ten tharner se nekouká. A co vy? Obchody jste prý udělali dobré? Pan Tharnizir říkal, že málem prodal i opratě. Už jste měli čas podívat se do cirku? Viděli jste dostihy?“ přerušil svůj monolog a obrátil se na oba stolovníky. Tharnizir jen s plnou pusou zavrtěl hlavou a hleděl si talíře, ale Serniphel ho jako obvykle zastoupila.

„Kdepak pane Ungere, strávili jsme celý den na tržišti, takových lidí a kupců, vždyť by to byl hřích sedět někde v cirku, když je všude tolik zbožího a tolik možností pro dobré obchody. Prodáno máme, ale rádi jsme na oplátku zase nakoupili něco, co můžeme prodat u nás doma. A víte, popravdě řečeno. My těm dostihům moc nerozumíme. Já sama nechápu, proč lidi kolem toho tolik nadělají? Toho hluku a výskotu. Bylo to slyšet až na tržiště, mám pocit, že bych tam ohluchla,“ odpověděla Serniphel, aby hned připojila otázku.

„Ale pokud vím, vy jste taky veškerý čas strávil v hostinci?“

Unger přikývl a přitakal: „To máte pravdu, paní Serniphel, za tři dny tady šikovný člověk udělá tržbu jako jindy za celý měsíc. Ale na dostihy jste se podívat měli! Alespoň se jděte podívat zítra, až se budou vyhlašovat vítězové. To jde ze Starého města k cirku velký průvod, je to velká sláva a nádhera. Každý cech, co jich jen ve městě je, má v průvodu vlastní zástupce, nesou se tam praporce a erby a těch pánů a šlechticů, to se jen tak nevidí. Každý rok je to přehlídka nádhery a moci jako za starých časů. A všechny strany tam předvádějí ty nejlepší koně a jezdce. Buďte si jistá, že zítra si to nechám ujít ani já!“

„Strany? To myslíte ty jezdce a jejich příznivce?“ zeptala se Serniphel.

„Všimla jsem si, že skoro každý člověk měl na paži nebo čapce přivázaný barevný šátek. Přemýšlela jsem, co to znamená? Mohl byste nám to vysvětlit?“

I Tharnizir zvedl po té otázce zvědavě oči od talíře, protože ani on nerozuměl těm symbolům a barvám.

„Ale proč ne, je to ale na dlouhé povídání,“ odvětil důležitě Unger a rozhlédl se po krčmě, zda se jeho pomocníci starají o plné džbány a talíře jeho hostů. Když se ujistil, že je vše, jak má být, mávl na jednoho ze svých pomocníků, aby mu přinesl pohár vína, pohodlně se opřel o opěradlo a spustil pěkně od počátku.

„Nikdo už pořádně neví, jak dlouho se dostihy pořádají, ale už dědek mého otce, který se dožil vysokého věku, ať mu Avalim dají lehké spočinutí, mi jako malému chlapci vyprávěl, že dostihy se pořádají odjakživa. Ale jednou jsme tady měli nějakého učeného bakaláře, který pracoval ve městě v archívu správce a ten mi vyprávěl, že první se prý pořádaly už v době Bědných roků...“

„Co to jsou ty Bědné roky?“ přerušila jej Serniphel.

„Bědné roky?“ odpověděl otázkou Unger a chvíli přemýšlel a snažil se upamatovat na vše, co o nich slyšel. „Je to dávno, tak dávno, že pověstem o té době už spousta lidí ve Městě ani nevěří. Tenkrát prý odešli z království poslední neldrian...“

„Cože, copak tady někdy žili neldové? To jsou jen báchorky,“ přerušil Ungera pro změnu Tharnizir. Ale Unger se nenechal zvíkat.

„Ale jo, drahej pane, za řekou v nîlparských lesích, Bukovina se jim říká, prý jich tam bylo docela hodně, ale po těch událostech Bědných roků se odstěhovali na sever.“

„Dobrá a co se tehdy vlastně stalo?“ vrátila se k původní otázce Serniphel.

„Celý svět se prý tehdy změnil. Jak napovídá ten název, byl to čas béd a utrpení, paní Serniphel. Všechno začalo, když přišlo zemětřesení, o pár měsíců později se v horách na východě otevřel Gortimog a na severu Balchorud. Sopky,“ odpověděl Unger na nevyřčenou otázku v Sernipheliných oči a pokračoval: „Prý tenkrát několik měsíců nesvítilo slunce a zimy, které potom přišly, byly hrozné, do té doby se nikdy nic podobného nestalo. Sníh ležel až do konce května. Tehdy prý taky Grâginâaw, d'áblova čelist, přehradila Dardún. Není divu, že potom přišel hlad a pomřelo vám tehdy moc lidí. Na jihu prý tehdy moře zaplavilo obrovská území.“

Serniphel s pochopením přikývla: „Aha, to znám, u nás tomu říkáme Roky Velké vody.“

Unger přitakal a pokračoval: „No jo někde voda, jinde oheň, celou Dairlúre to postihlo. V pověstech se říká, že už potom nikdy nic nebylo jako dřív. A království bylo tenkrát bez krále, protože král Bregedôr tehdy zmizel, nevrátil se z dalekého tažení na jih...“

V tom se odmlčel a vypadal, že jej něco na jeho vlastním vyprávění zarazilo a překvapilo. Tharnizir se Serniphel se na něj zvědavě podívali. Unger ještě chvíli mlčel a pak zamyšleně pokračoval: „Tak mě jen napadlo, že to je jako dnes. Taky jsme bez krále, který zmizel, a taky jsou těžké časy, doufejme, že tentokrát tak hrozná doba nepřijde.“

Chvíli bylo ticho, až se Unger rozpačitě zeptal: „Kde jsme to vlastně skončili? Jo, už vím, dostihy. Zkrátka, když končily Bědné roky, než na trůn nastoupil Bregedôřův syn Azgarinzil, se tady dvakrát ročně scházeli tři správci, kteří spravovali říši v době následníkovy nezletilosti a při té příležitosti chtěli, v těch těžkých časech, dopřát lidu nějakou zábavu. Proto se začali pořádat dostihy. Bylo to prý i na paměť princezny Gothwin. Pořádají se od té doby pravidelně dvakrát do roka, a to na jaře a před zimou. Jsou to závody jak jezdců, tak dvojspřeží. Původně účastnili zástupci tří stran, tedy tří barev a každá symbolizovala jednu část království. Tenkrát se ještě běžně používal dôrbat, královská řeč, z níž pocházejí i názvy jednotlivých stran.“

„Dobře a co tedy znamenají? Mluvíte o třech, ale pokud vím, my jsme viděli jen dvě, zelenou a bílou,“ zeptal se zvědavě Tharnizir.

Unger si poposedl, položil pravou ruku loktem na stůl, zvedl palec, levým ukazovákem si do něj klepl a začal vypočítávat.

„Druhou nejsilnější stranou jsou Gwenrim – zelení, kteří se dělí do dvou rodů na severní Nevryny a jižní Taurony. Zvláště

Tauronové bývali mocným rodem a jejich poslední kníže Gawren držel nejvyšší královský úřad hârrdina, královského pobočníka. Gwenrim vždy zastupovali severovýchodní léna, a hlavně Allôrion, Jezeří. Tamější knížata Nevrinové měla od pradávna korouhev zelenou. Nevrinové jsou známí tím, že již od dob Celebrías a Tunriel jsou jeho příslušníci plavovlasí. Z této strany pochází i současný správce města Erindil Tauron.“

Unger si poklepal na ukazovák.

„Nômrin – bílí, ti měli vždy své stoupence v rodu nîlparských Algatirenů, jimž již po staletí patří úřad pelenhirů, a evrarských Arcatirenů jejich příslušníci vždy drželi úřad balkardinů, admirálů. Původně jejich barva zastoupena nebyla, na dostihy ji zařadil až král Azgarinzil z úcty k jejich staroslavným rodům. Kdysi dávno prý měli pelenhírové bílou korouhev. Dnes jsou při dostizích jejich příznivci nejpočetnější stranou.“

Unger si zatlačil na prostředník pravé ruky.

„Lunrim – modří, ti vždy zastupovali královský rod Valcamarenů. V království pak Dôrminar a Hardazin, který většinou střežili pelerinové z Merélosu a Osttaru. Zde ve Městě k nim patří i Querrtarenové, poslední z nich Devren zastává úřad rhinardina, kancléře. Všichni měli v erbu modrou. Ale to už je dávno. Dnes už nemají ve Městě téměř žádné příznivce. Na dostizích jsou dodnes, ale jen z úcty ke královskému domu.“

Tharnizir překvapeně zvedl obočí. „Copak Osttar někdy patřil tarkilům?“ ale vzápětí by se nejraději plácl přes pusou. Serniphel po něm sekla vyčítavým pohledem, ale Ungera se to nijak nedotklo.

„To si pište, pane Tharnizire. A jinak ten starý název znamenal v katbatu ‚králův příznivec‘. Copak vy ho azrabatu používáte taky?“

Tharnizir přikývl a cosi nesrozumitelně zamumlal do talíře. Serniphel se na Ungera usmála a rychle trapnou situaci zamluvila.

„A co další barvy, pane Ungere?“

A tak přišel na řadu prsteník.

„No a poslední jsou Narurim – červení. Tvoří je dva rody, Ortainarenové a Yontarenové. Ti vždy zastupovali Arúdazin, stará severozápadní léna, ale od Války barev již neměli ve městě žádné zástupce, s výjimkou Ailwingů, takže ani na dostizích je dnes neuvidíte. Ani si nepamatuji, kdy jsem viděl modrou korouhev s rudým leknínem naposledy,“ dodal zamýšleně Unger, jako by v duchu počítal roky, ale pak pokračoval.

„Při každých závodech se město vždy rozdělí do dvou táborů, na bílé a zelené. Ale v posledních letech už z toho zůstává zdravý rozum stát. Bílí i zelení utvořili klany, každý má svého vůdce a už došlo i k šarvátkám a pranicím. A to si představte, nejen během dostihů, ale i v průběhu roku, třeba i kvůli jednání v královské radě,“ pronesl smutně Unger. Mezitím jeho výklad upoutal několik dalších hostů, kteří nebyli zdejší a ti požádali, zda by si nemohli přisednout ke stolu. Tak se kolem Ungera utvořila skupinka posluchačů a jeden z nich se zeptal: „Během trhů jsem viděl přes tržiště projíždět nějaké jezdce, zvláštní osoby. Vypadali velmi divně, jak to říct, jako lidé a přitom nelidé. Takoví vysocí, dlouhé černé vlasy, černé oči a tvářili se velmi povýšeně. Ti také patří k nějakému klanu?“

Několik posluchačů včetně Serniphel souhlasně přikývlo. Tharnizir se přitom na ni podíval se zdviženým obočím, protože on sám si ničeho nevšiml. Nemohl se však zeptat, protože hovor běžel dál. Hostinský se na tu otázku zamračil a znechuceně se rozhlédl kolem sebe.

„Vím, o kom mluvíte. Už jsme je tady od léta viděli několikrát. Jeli přes Velký trh do Starého města a potom zase

zpět do Přístavu, že ano? Jezdí prý vyjednávat se správcem města, ale prý jednají jak s Gwenrim, tak s Nômrim. Příchozí z východu, poslové Rômenkhôra. Budí rozruch a strach, a proto tu máme poslední měsíce tak ponurou náladu. Říkám vám, tady jak tu sedím, že to jsou poslové špatných zpráv a zlých událostí.“

Tharnizir využil chvíli, kdy hostinský přestal mluvit.

„To jméno, Rômenkhôr. Kdo je to vlastně?“

Unger se rozhlédl po skupince posluchačů a s výrazem naprostého přesvědčení začal mluvit: „Mocný vládce, má sídlo kdesi na východě, nad jeho palácem prý vychází slunce. A taky je jediný, který by dokázal zkotit Gortrogy a pomoci tak městu dostat se z obklíčení.“

Hostinský se znovu rozhlédl a pohled se mu zastavil u okna, za kterým se již plně setmělo. Opřel se o opěradlo židle a světácky zastrčil ruku za kožený hnědý pásek.

„Ale já nevěřím, že by to udělal, těm jde o něco jiného. Stačí, když se podívám na ty jeho posly. Víte, co se říká, jaký sluha, takový pán!“

„A ti Gwenrim a Nômrim by se s nimi chtěli dohodnout? S nepřáteli?“ padla z rostoucího kruhu posluchačů pocházejících mimo město další otázka.

Ale místo Ungerova hlasu se ozval jakýsi jiný od vedlejšího stolu. Celkem mladý, štíhlý chlapík, který třímal v ruce malou sklenku jakési čiré tekutiny. Zdálo se, že je to místní pálenka.

„Už vás chvíli poslouchám a jestli tady pan hostinský dovolí, něco bych k tomu dodal?“ muž se tázavě otočil k Ungerovi. Ten lehce pozvedl obočí a zkoumavě se na mladíka podíval. Nerad se vzdával pozice vypravěče a znalce před touto zvědavou společností, která dělala tak dobře jeho ješitnosti. Potom však přitakal, protože si všiml, že muž má na kabátci heraldický znak rodu Tauronů. Jeho zvědavost zvítězila nad

ješitností, jelikož správně předpokládal, že host bude mít nejspíš novinky, ke kterým se zde dole pod hradem běžně posluchači nedostanou. Muž se po Ungerově přitakání obrátil k posluchačům.

„Není to tak jednoduché, jak to zprvu vypadá, ale zkusím vám to vysvětlit. Jmenuji se Galinas a sloužím jako písař v posledním podhradí. Mám na starosti archív krásné paní Erendis a myslím, že my, kteří tam pracujeme jako sloužící, jsme do věci přece jenom více zasvěceni. Jak pan hostinský řekl, Nômrim i Gwenrim bývaly dvě strany stoupenců při dostizích, ale to už celá desetiletí neplatí. Dnes je to několik šlechtických rodů, z nichž dva, Tauronové a Algatirenové, jsou blízce spřízněné s královským rodem Valcamarenů. Spory a rivalita mezi nimi prý existují snad ještě z dob Elshira Krutého. Opravdové příčiny už nezná nikdo kromě jich samých a jejich kronikářů.“

Jelikož bylo jasné, že to nebude krátký hovor, písař si přitáhl od vedlejšího stolu židli a usadil se na ni.

„Podle toho, co vím já a co se povídá v domě pana Erindila Taurona, Nômrim nemohou zapomenout Gwenrim jednu starou křivdu nebo to, co za křivdu považují. Odehrálo se to v době Bědných roků, když kníže Gwenrim Olandir, syn regenta Flandira, vyhrál v souboji o ruku dcery regenta Arantara, který byl synem Ariona, strýce krále Bregedôra, Jmenovala se Dairdînel a pocházela přímo z královské linie Valcamarenů. Svému muži přinesla věnem provincii Nîllôn, na kterou si odjakživa dělali nárok Algatirenové, a tím se rod Tauronů tehdy pozvedl na nejvýznamnější rod Enqaindoru. Samozřejmě hned po královském. To rod Algatirenů, z nichž pocházeli téměř všichni pelenhirové a který svou pokrevní linii považuje za třetí nejstarší v Enqaindoru po Valcamarenech a Querrtarenech, nemohl přenést přes srdce. No jen posuďte sami.

Flandir, vynikající diplomat, držel úřad královského pobočníka. A to je nejvýznamnější úřad Enqaindoru po

královském žezle. Jeho syn Olandir si vzal Dairdînel a s ní získal severní Nillon, kde odjakživa vlastnili velké statky Algatirenové. Ti se tak stali jeho vazaly. Navíc jej král povýšil do úřadu tegardina, královského maršálka, což znamenalo i správu Východního valu. Druhý Flandirův syn Orrondir dostal za ženu dceru třetího regenta Rovegila Ortainarena, Maenriel a stal se pánem celého Allôrionu. Flandirova mladší sestra Tinglorien se provdala za Azgarinzila, a stala se tak královnou Enqaindoru. Rody Gwenrim měly ve své správě celý východ říše a nebylo tehdy mocnější šlechty. Od oněch časů se počítá růst vážnosti a vlivu všech rodů Gwenrim v Dôrminaru. Přirozeně, rostla-li v Dôrminaru vážnost Gwenrim, bylo to na úkor Nômrim, kteří dělali všechno, aby je o ten vliv připravili. Rostoucí nevraživost mezi oběma rody hrozila přerůst až v občanskou válku. Tu se po své korunovaci pokusil zažehnat král Azgarinzil, když poctil rod Algatirenů mnohými výsadami mezi jinými i tím, že rozhodl o zařazení barvy jejich korouhve, tedy bílé, do pořadu pravidelných dostihů. Tak vznikla strana Nômrim.

Mladý písař skončil složitý výčet jmen a pokrevních linií, ze kterých nebyl nikdo z posluchačů příliš moudrý a Serniphel s Tharnizirem už vůbec ne. Jen hostinský si obdivně povzdechl: „Teda panečku, vy se ale mladíku vyznáte. To mi milý pane, budete muset někdy zopakovat, to si jen tak napoprvé nezapamatuji.“

Galinas se chvále skromně usmál a odvětil: „Milerád, pane hostinský, vy mi dáte dobrou večeři a já vám zprávy z podhradí, to bude dobrý obchod. Jen nevím, kdy se sem dolů zase dostanu, dostihy nejsou každý den.“

„Nevadí, pro vás budu mít stůl vždy volný!“ velkoryse odpověděl Unger a už se v duchu těšil, jak mladého písaře důkladně vyzpovídá a jak bude poté svými znalostmi ohromovat své známé. Mladý písař se však již otočil a pokračoval.